

CHRISTELIJK VROUWENLEVEN

ONDER REDACTIE VAN DE DAMES:

ANTHONIA MARGARETHA, JONKVR. F. BAR* VAN DER BORCH VAN VERWOLDE, JOHANNA BREEVOORT, A. C. DIEPENHORST-DE GAAY FORTMAN, M. M. HAVELAAR-VAN BEECK CALKOEN, A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH, W. KLINKERT, N. POSTHUMUS MEYJES.

MET VASTE MEDEWERKING VAN DE DAMES:

A. G. BRANTS, F. J. G. W. C. ENGELBERTS. (L. E.), J. I. D. A. J. ENGELBERTS (IGNATIA LUBELEY), H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, L. VAN LENNEP, J. L. F. DE LIEFDE, M. G. LIENEMAN, M. W. MACLAINE PONT, J. VAN DER MERSCH, H. MORGENSTERN, A. NOREL-STRAATSMA, M. DE LA PRISE, MARG. VERWEIJ, J. M. WESTERBRINK-WIRTZ, WILMA. E. A.

REDACTIE-ADRES: PRINSENGRACHT 552, AMSTERDAM. — UITGEVERSMACHTSCHAAP: E. J. BOSCH JBZN. BAARN.

Uit de Heilige Schrift.

ALZOO, DAT ZIJ VAN ELKANDER
GESCHIEDEN ZIJN.

„Er ontstond dan eene verbittering, alzoo,
dat zij van elkander gescheiden zijn”.

Handel. 15 : 39.

Het menschelijk hart, ook het wedergeboren hart is vol diepten en kuilen. Het goede en het kwade worstelen tegen elkander en strijden op leven en dood.

„Opdat zij allen één zijn”, bad de Middelaar Gods en der menschen en zeer zeker is dit gebed in beginsel verhoord. De kinderen Gods vormen een levende eenheid; het lichaam van Christus, en eenmaal zal de wedergeboren mensch verlost staan voor Gods troon, vrij van alle inwerkingen des Satans. Maar zoolang we in dit leven zijn ligt de Booze op den loer: zijn toeleg is te verdeelen om te heerschen,

hij trekt met slangenlistigheid partij voor ons karakter en humeur, onze opvoeding en omgeving, onze talenten, onze gaven, onze rijkdom, onze armoede; het „verlos ons van den Booze” moet heel ons leven de bede blijven van ons hart.

Het zijn de fijnste vruchten, die de vogels uitpikken, het is het edelste fruit, dat de worm vernielt, het zijn de invloedrijkste, de begaafde kinderen Gods, die Satan tot een mikpunt van zijn aanvallers stelt.

Paulus en Barnabas; kent men edeler, hooger figuren in de geschiedenis van het Koninkrijk Gods? Paulus de Heiden Apostel, de reus onder de Godsmannen, de groote denker, die de lijnen trok dwars door het Heidendom heen, lijnen waaronder ons denken zich gevangen geeft. De ijzeren, onwrikbare natuur, de man van het dogma, recht afgaand op het doel, zonder aanzien des persoons.

Barnabas, zoon der vertroosting, gevoelig karakter, die zijn akker verkoopt en het geld als liefdegave aan de voeten der apostelen legt, de blijmoedige, los van het aardsche, met bij-

zondere gaven van verstand en hart om met menschen om te gaan.

Samen door God afgezonderd tot den dienst des Heeren, verbonden hen de teerste zielebanden. Barnabas heeft de vrees der broederen voor Paulus overwonnen, hem bij de ouderlingen gebracht, den Apostel opgezocht in zijn eenzaamheid. Samen hebben zij de opdracht der gemeente aanvaard om de broederen in Judea te bezoeken. Samen hebben zij onder de heidenen gearbeid.

Toch ontstaat er eene verbittering. Toch scheiden zij van elkaar. De twist kwam aan om Barnabas' neef, Johannes Marcus, den zoon van Barnabas' vrome zuster, in wier huis de huisgemeente verzamelde: om Johannes, die waarschijnlijk in een vlaag van heimwee naar moeder, misschien ook uit angst voor vervolging, terugkeert naar Jeruzalem.

De gevoelige Barnabas kon in het zielsbestaan van Johannes Marcus inkomen. Paulus doet er zelfs geen moeite toe. Met ijzeren beslistheid besluit Paulus: Eenmaal terug, voor goed terug, gij zijt de eere van met ons te mogen gaan, niet waard.

De Paulus- en de Barnabas-natuur botsen hier tegen elkaar. Paulus had gelijk en Barnabas had gelijk. Bij den eenen sprak de plicht, bij den anderen de liefde; och waarom verloor de dichter van 1 Corinthe 13 het rechte inzicht in de liefde, waarom verloor de zoon der vertroosting (men kan ook vermaning vertalen) den fijnen tact van overreden? Waarom baden zij niet samen in plaats van te twisten?

• •
•

Waarom? Wat weten wij sterfelijke menschen van de eeuwige gangen Gods? Hoe kunnen wij het nagaan, dat God met „kromme stokken rechte slagen" doet?

O zeker, de Naam des Heeren zal gruwelijk gelasterd zijn om dezen broedertwist. Paulus had officieel gelijk. Paulus hield den steun der gemeente in den rug en toch dat groote, fijnbesnaarde hart zal vol smart en schaamte geklopt hebben, toen Barnabas wegvoer. En Barnabas' ziel moet verscheurd zijn geworden van droefheid als hij de verwoestingen aanzag,

die deze broedertwist maakte in de harten der omstanders.

Zeker hebben beide Godsmannen vol leed en berouw het hoofd gebogen in nuchterder uren over hun drift en hartstochtelijke vasthoudendheid over het gemis aan broederlijke liefde.

Barnabas, de liefelijke, is geestelijk de zwakkere, later laat hij zich door Petrus verreweg meesleepen. Paulus is de sterkere in verstand en doorzicht.

Waartoe deze ellende, waartoe dat elkaar niet begrijpen, niet aanvullen, dragen of voorlichten?

Waartoe? God weet het. Hij verwerpt Johannes Marcus niet, stelt hem tot eenen nuttigen arbeider, die de gemeente te Alexandrië heeft gesticht en waarschijnlijk het Marcus Evangelie schreef. Hij wordt Petrus' „lieve zoon", en later schrijft ook Paulus van hem, dat hij hem „zeer nut tot den dienst is", dat men Marcus „moet ontvangen".

Die schandelijke twist heeft uitgewerkt, dat in Silas een nieuwe mede-arbeider aan Paulus wordt toegevoegd, dat Barnabas het Evangelie brengt in nieuwe streken.

Paulus, de hoogstaande Apostel, behield geen wrok, heeft Johannes Marcus later blijmoedig en rondborstig vergeven.

• •
•

„Alzoo dat zij van elkander gescheiden werden". Ondanks al het goede, dat God uit deze verwijdering deed voortspruiten, staat de verbittering tusschen Paulus en Barnabas als een helderschijnend baken aan den oever van ons leven, als de stormen loeren en de hartstochten ontketend worden, op de wijde, diepe zee van ons zielsbestaan.

O, de golven van twist en de modder die zij opwerpen! O, het arme, twijfelende menschenkind, dat in de Christenen een voorbeeld van liefde en inschikkelijkheid zoekt en stuurloos dobbert, ja zelfs schipbreuk lijdt op onzen broedertwist.

God zal iedere ziel die door onze liefdeloosheid verloren gaat, eischen van onze hand.

Zie hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook te zamen wonen. Dit geldt even-

goed voor de zusters. Vrouwen kunnen zoo kibbelen, te veel praten, te weinig bidden. De karakters botsen zoo vaak en een vrouw kan zich minder beheerschen dan de man, denkt zoo logisch niet, drijft te veel op het gevoel.

Indien *mannen* met zulke schitterende gaven zoo twisten kunnen, wat moet dat dan in *vrouwen*harten worden? Want ook geen twee vrouwenkarakters zijn gelijk, en we willen allen gaarne de meesten zijn, als de Heilige Geest niet in ons werkt.

•
•

Ga er dan een innig gebed op in onze harten, nu wij als vrouwen tot een nieuwe taak worden geroepen en het breedere levensterrein voor ons geopend wordt.

De liefde vergaat nimmermeer. De liefde is de vervulling der wet. Brande dan in ons hart de heilige liefdetoorts, die licht geeft in al de duisterheden van ons geestelijk en lichamelijk leven.

JOHANNA BREEVOORT.

Kroniek.

Mej. Dr. Gerlings van Zandvoort heeft te Rotterdam eene lezing gehouden over het onderwerp: „Moet de vrouw in de gemeente zwijgen? Vroeger hebben wij reeds gewezen op de dissertatie van deze doctor in de theologie, waarin zij dezelfde vraag ontkennend beantwoordt. In hare onlangs gehouden lezing wijst *Mej. Gerlings* er opnieuw op, dat Paulus' woord uit 1 Cor. 14 : 34 „dat uwe vrouwen in de gemeente zwijgen” uitsluitend ziet op de *gehuwde* vrouwen, want Paulus laat hierop volgen: „als zij iets te vragen hebben, laten zij hare eigene mannen thuis vragen”.

In de tweede plaats toont *Mej. Gerlings* aan uit verschillende brieven, hoe de ongehuwde vrouwen en de weduwen wel degelijk mee-

werkten tot uitbreiding van Gods Koninkrijk. Hier nu ligt het zwakke punt van de redeneering van *Dr. Gerlings*, maar ook van de kerk in ons vaderland.

Mej. Gerlings concludeert uit den mede-arbeid der vrouw, dat zij in Paulus' dagen ook in het predikambt heeft gestaan. En hiervan spreekt de Bijbel niet. Het woord uit 1 Tim. 2 : 11 en 12 wordt door *Mej. Gerlings* niet genoemd, wij vinden het althans niet in het verslag dat de *N. Rott. Crt.* van hare lezing geeft.

De mede-arbeid der vrouw, zooals die in de zendingsgemeenten van Paulus gewaardeerd en gezocht werd, vinden wij ook in onze dagen overal op de *zendingsvelden*. Als verkondigster van het evangelie aan de ziekbedden en in de huizen wordt haar arbeid op prijs gesteld. En dit is nu het vreemde, dat de arbeid van de vrouw in de Kerk in het vaderland zoo weinig wordt geapprecieerd, vaak zelfs uitgeschakeld wordt. Dat is evenmin naar Paulus' woord of naar het voorbeeld van de gemeenten door hem gesticht.

In tal van gemeenten geschiedt de uitdeeling der kleederen onder de armen door de diakenen alleen, dus door mannen. En is dit niet een werk waar vrouwelijk verstand en overleg en handigheid bij uitstek te pas komen?

Dat in Paulus' dagen het predikambt voor de vrouw bestaan heeft, zooals *Mej. Gerlings* beweert, gelooven wij niet, maar dat, meer dan in onze dagen, de arbeid der vrouw door de kerk gewaardeerd werd, dat is wel de indruk die Paulus' mededeelingen dienaangaande maken.

De *Doopsgezinde gemeente* is het met de leer van *Mej. Gerlings* eens. Reeds jarenlang erkent zij het ambt van vrouwelijke predikante. Het aantal studenten aan de *Kweekschool voor Doopsgezinde predikanten* bedraagt thans 17, waarvan 8 mannelijke en 9 vrouwelijke. Mettertijd zullen tal van Doopsgezinde gemeenten gewild of niet-gewild op eene vrouwelijke predikante zijn aangewezen.

Van de vrouw in de *Kerk*, komen wij even op de vrouw in de *politiek*. Door de invoering van het vrouwenkiesrecht is aan veel strijd een einde gemaakt. Het is te begrijpen, dat de